

PLA DIOCESÀ

Arxiprestat de Montserrat 08

ESTUDI d'EVANGELI

ESTUDI D'EVANGELI "DÉU TÉ UNA BONA NOTÍCIA PER A CADA UN DE NOSALTRES"

1. INTRODUCCIÓ

La Vocació equival a crida. Tots hem estat cridats. Cridats a l'existència com a homes i dones; al seguiment de Jesús com a creients, a salvar-nos en comunitat i en l'Església; a realitzar la nostra existència cristiana com a laics, com a religiosos, com a ministres o servidors de la comunitat.

Cridar a algú pel seu nom significa reconèixer-lo en la seva existència personal, fer-lo néixer.

Procés per assumir la crida:

- **ESCOLTAR LES CRIDES DE LA REALITAT.** Déu es comunica amb nosaltres de moltes maneres. Cal estar atents per tal de poder-lo reconèixer. Acollir aquelles crides que ens humanitzen i ens apropen més a la vivència de l'Evangelí.
- **CRIDA PEL SEU NOM.** El nom ens identifica. Ens ajuda a reconèixer-nos originals, diferents, persones amb la nostra pròpia identitat.

Tota persona és cridada, és un ésser amb vocació. Cridada a fer alguna cosa en la seva vida. Si una persona decideix posar-se al servei d'una causa més important que no només les seves preferències personals, es diu que respon a una vocació.

Ens cal descobrir la crida, assaborir-la i participar en aquesta història d'Amor, que Déu teixeix amb cada persona. I, des d'aquesta experiència posar-se en marxa per seguir la invitació i complir la missió.

Des del naixement, la persona és cridada al diàleg amb Déu. És en aquest diàleg d'Amor amb Déu on es fonamenta la possibilitat per a cada persona de créixer segons línies i característiques pròpies, rebudes com a do i capaces de donar sentit a la història i a les relacions fonamentals de la seva existència quotidiana en camí cap a la plenitud de la vida.

La vocació és una certa manera de viure la vida, comprendre-la i ordenar-la com un servei. Però la crida, origen de la vocació, no neix de la persona. Aquesta només pot rebre-la i acceptar-la lliurement.

La vocació és ser "cridat", "ser cridat per" i "ser cridat per a ". Això requereix una **escolta** i una **resposta**.

En l'origen de tot camí vocacional, hi ha el Déu amb nosaltres. Ell ens rebel·la que no estem sols construint la nostra vida, perquè Déu camina amb nosaltres enmig de la nostra vida.

Tots tenim una missió a portar a terme: ser testimonis de l'Amor de Déu.

Per als cristians, la crida ve de Déu, de la Paraula del Crist que convida a seguir-lo i a ser testimonis en el món i en la història. Tot cristià, pel seu baptisme, està cridat a fer de la seva vida una resposta i un servei.

“La vocació cristiana és una orientació profunda de la seva vida i que el creient descobreix com un do de Déu i una crida de l’Església”.

A tots els creients en Jesús ens uneix la vocació cristiana que precedeix les diferents vocacions. En l’Església de Déu tots som servidors. El baptisme és el sagrament de la fe a través del qual, la persona expressa, celebra i es compromet a viure en servei a Déu i a les persones com a reconeixement i acceptació de Déu com a origen, fonament i plenitud del servei. El baptisme és el sagrament base de la persona que consagra la seva existència al servei del seus germans.

Les diferents vocacions amb les diferents maneres de ser signes de l’Amor de Déu són diverses. Entre els cristians, alguns són cridats a consagrar la seva vida amb una donació total a Déu i al servei d’una missió com a preveres, diaques, religiós o religiosa, laics consagrats... És el que s’anomena també “vocacions específiques” o “vocacions particulars”.

Tota crida a la vocació que sigui, té com a origen Déu i com a finalitat la realització de la persona dins dels marcs en els que es pot realitzar millor, ser feliç i fer feliços els altres.

La nostra resposta no és una cosa d’un moment, sinó la suma de molts moments, el fruit d’una experiència que es va cultivant.

La resposta exigeix escoltar la paraula.

Déu dona a cada persona la seva pròpia vocació per a contribuir a la millora de la societat en la que vivim. La seva resposta i exigència consisteix en deixar-la millor del que l’hem trobar.

La vocació, comporta una responsabilitat allà on estiguem, un dinamisme, posar-nos en camí i prendre opcions.

Déu crida persones concretes perquè el segueixin i portin a terme una determinada missió. Avui ens fixarem concretament en Maria.

2. LA MEVA VIDA ÉS UN DO

La meva vida és quelcom que m’ha estat donat sense comptar amb mi. Per tant, és quelcom gratuït, un regal. La meva vida és el do que conté en sí tots els altres dons que aniré rebent a través de la meva existència. Com tot Do és fruit de l’Amor, és fàcil concloure que la meva vida és producte d’amor. D’aquí que la meva vida sigui quelcom meravellós i important, com tot el que procedeix d’un amor personalitzant.

Estic cridat a estimar la meva vida, cuidar-la, valorar-la, defensar-la, protegir-la i donar-la. L’insult que puc fer a la meva pròpia vida, **ÉS DEIXAR-LA PASSAR O VIURE-LA “SENSE SENTIT”**. Sent un regal tan extraordinari mereix una gran atenció.

• Intento pensar en tot allò que he rebut a la vida sense jo fer res, sense demanar-ho.   • Sóc conscient que tot allò que he rebut és un regal?   • Què en faig, que en puc fer, amb tot el que he rebut?

Maria se sorprèn de la salutació de l’àngel. El que li comunica és quelcom gran. És també aquest regal que Déu fa per a tota la humanitat.

3. DÉU ENS PARLA A TRAVÉS DELS ALTRES I EN EL COR DE LA NOSTRA VIDA ÉS ON ES FA PRESENT

Amb tot el que som, el que hem rebut ... Déu ens fa també una invitació, ve a la nostra vida i té quelcom a dir-nos..

Maria també és cridada per Déu a ser la Mare de Jesús. La resposta a aquesta vocació és fruit de l'escolta de Maria.

En els nostres dies rebem molts impactes.

- Quines notícies he rebut al llarg del dia d'avui?
- Què em cal per poder escoltar les notícies que m'arriben de mi mateix, dels altres i del món?
- Com em situo jo davant de tot el que m'arriba?

4. ESCOLTEM LA PARAULA I PREGUEM-LA

Tenint present el que hem dit. Escoltem la Paraula i deixem que el Senyor ens parli a través d'ella.

Lc 1, 26-38 “Anunci del naixement de Jesús”

El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué:

-Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu.

Ella es va torbar en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. L'àngel li digué:

-No tinguis por, Maria, Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill de l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi.

Maria preguntà a l'àngel:

-Com podrà ser això, si jo sóc verge?

L'àngel li respongué:

-L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant, i l'anomenaran Fill de Déu. També Elisabet, la teva parenta ha concebut un fill a les seves velleses; ella, que era tinguda per estèril, ja es troba al sisè mes, perquè per a Déu no hi ha res impossible.

Maria va dir:

-Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.

-I l'àngel es va retirar”.

- Quins personatges apareixen en aquest text?
- Qui parla a qui?
- Quina és l'actitud i reacció de Maria?

5. CONTEMPLAM MARIA I LA NOSTRA VIDA

Maria, una dona senzilla del poble, creient, que participa de la vida del poble, de les seves festes religioses, dona de pregària... Rep una salutació de l'àngel.

Déu es val dels altres per comunicar-se amb nosaltres, per a fer-se present en la nostra vida, per donar-nos alguna notícia o bé demanar-nos la nostra col·laboració en el seu projecte. Maria se sorprèn, queda desconcertada, dubta i té por.

Nosaltres, igual que Maria, quan descobrim Jesús en la nostra vida, quan irromp en la nostra vida, quedem desconcertats, de vegades no entenem què ens passa, què vol, ens capgira els nostres esquemes...

Maria fa experiència de la limitació en ella, creu que allò que li diu l'àngel no és possible. Aquesta experiència de petitesa de Maria també la vivim nosaltres. L'àngel la convida a la confiança, a comptar amb el Senyor, li diu que no estarà sola, l'Esperit serà amb ella.

Mirem la nostra vida:

- Quins àngels descobrim al nostre voltant?
- Quin missatge ens porten? Què ens volen comunicar?

A Maria Déu li demana que sigui la mare de Jesús, que porti Jesús al món. Cridada per Déu a una missió ben concreta. Li encomana una missió molt concreta. Maria accepta. Aquesta serà, és la seva vocació. Assumint tot el que això li comporta Maria es realitza personalment i totalment, de tal manera que la portarà a cantar agraïda el seu Magnificat..

- Què intueixo que avui Jesús em demana a mi?
- Déu em vol feliç, content/a... aquesta és la meva realització personal. Què és el que de veritat em pot fer feliç? Ho sé? Tal vegada em puc disposar a fer camí per anar-ho descobrint.

6. CONCLUSIÓ

La recerca de la pròpia vocació, requereix un treball: conèixer-nos a nosaltres mateixos, les nostres qualitats i aspiracions, descobrir els senyals a través dels quals Déu ens crida en la nostra pròpia vida, deixar-nos acompanyar serena i confiadament per algú que ens ajudi...

En Maria hem anat descobrint: la seva crida, la trobada amb l'àngel és una invitació a l'alegria no a la tristesa, sent en ella el desconcert, la por, s'impressiona de la notícia de l'àngel, queda desconcertada, és un projecte tan gran que no pot entendre des de la lògica de la raó. La trobada amb Déu dona sentit a la seva vida. Veiem com la crida del Senyor ens supera. Però Déu no ens deixa sols, ens dóna el seu Esperit. La resposta final de Maria és "SÍ".

- Intentem descobrir tot això que hem vist en la figura de Maria en la nostra pròpia experiència personal.